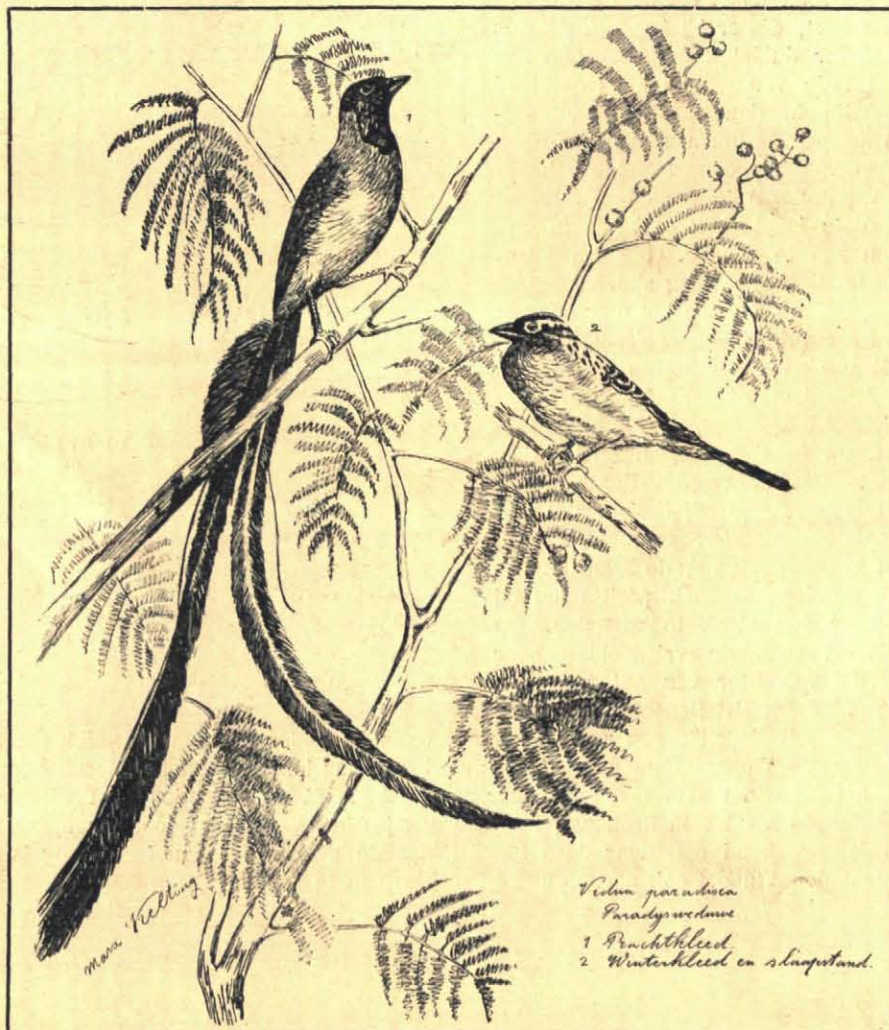

VAN DRIE VOGELTJES.

P zekeren dag kreeg ik een Paradijsweduwe en een paar Mandarijn-amadines in mijn bezit. Eigenlijk vind ik het wreed vogels in kooien op te sluiten, maar voor die tropische diertjes, die uit hun land hier worden gebracht, kan men niets beter doen dan ze goed verzorgen. En dan verbaas ik mij er altijd over, hoe die vogeltjes in zulk een betrekkelijk kleine kooi zoo vroolijk en bedrijvig zijn en voor zoover wij zien, niets schijnen te missen.

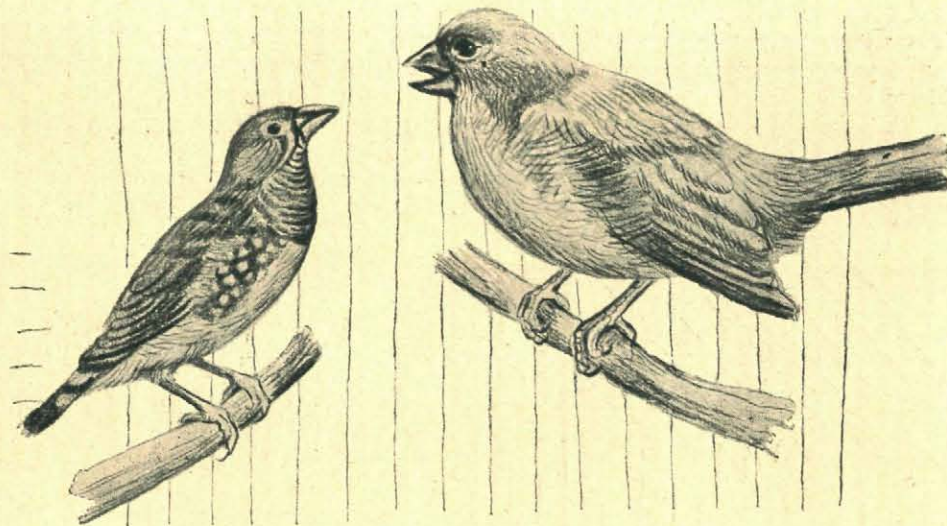
Nu komt het mij wel voor, dat vogels het aangener vinden, indien ze gezelschap hebben, dan wanneer ze alleen in een kooi geplaatst zijn. Ik deed dan de drie vogeltjes bij onze wijfjeskanarie in de kooi, die nog nooit eenig gezelschap gehad had. De Paradijsweduwe

De Paradijs-weduwe (mannetje).

die in zijn prachtkleed was en die dadelijk de »langstaart« genoemd werd, gedroeg zich als een voorname vogel, die onder minder gezelschap beland is. Zijn lange staart scheen den

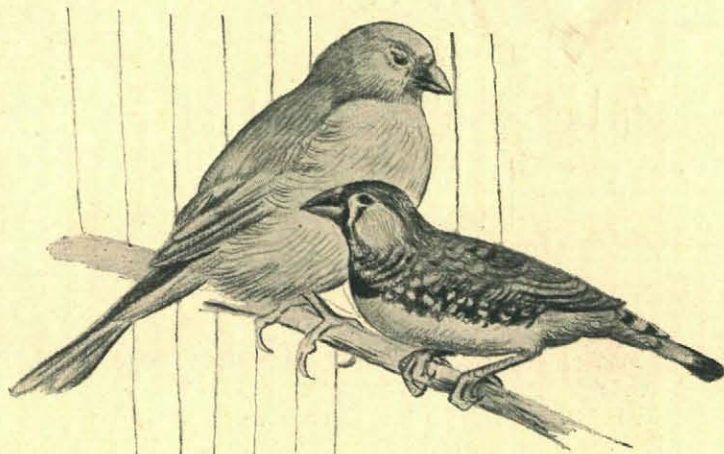

Boosheid van de kanarie.

anderen eerbied in te boezemen. Wenschte hij te eten of te drinken, hij kon dit ongestoord doen, terwijl tusschen de kanarie en de amadines telkens kibbelpartijtjes plaats grepen, echter niet van ernstigen aard.

Des avonds, och arme kanarie! ging de baas in het torentje van de kooi zitten slapen, wat het vaste plaatsje van de kanarie geweest was, en nooit is het haar gelukt dat plaatsje te heroveren. Ofschoon in een kleine ruimte met hen levend, gedraagt de »langstaart« zich totaal onverschillig tegenover de anderen. Hij vecht nooit, noch toont hij ooit de geringste toenadering.

De amadines waren onafscheidelijk van elkaar en zonder ophouden in beweging, terwijl het mannetje voortdurend geluidjes maakte. Hij roept ongeveer è è è, den heelen tijd door, maar soms zoo-veel geluidjes te gelijk, dat het lijkt alsof er drie of vier vogels bezig zijn. Soms antwoordt het wijfje dan.

Amadine-mannetje en kanarie-vrouw.

Eens, terwijl ik de kooi op de waranda in de zon had staan, wist het wijfje door een der tralies heen te ontsnappen en kwam niet terug. Toen heeft het mannetje den geheelen

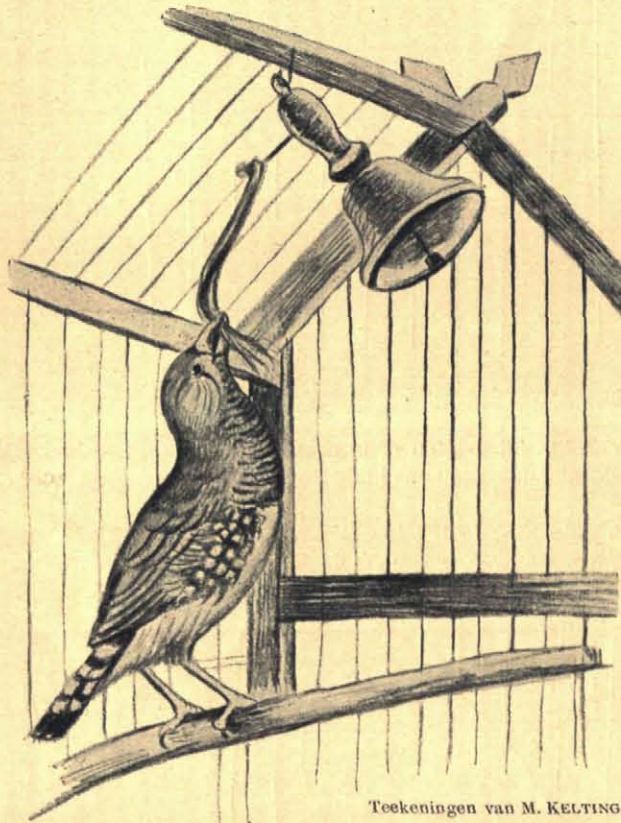

dag om haar geroepen; den volgenden dag echter scheen zijn vogelgeheugentje haar vergeten te zijn. Na dien tijd zocht hij toenadering bij de kanarie, die eerst niets van hem wilde weten. Wanneer hij zoo dicht mogelijk naast haar ging zitten, werd dit vaak beantwoord met het opensperren van haar bek, wat »kleintje« echter volstrekt niet imponeerde, hij bleef roerloos zitten, tot het haar verveelde. Nu is hun verhouding zoo vriendschappelijk, dat zij elkaar soms de veertjes pluizen, wat een leuk gezicht is, die groote, dikke, gele kanarie en het kleine sierlijk amadientje. De Mandarijn-amadine is een fraai geteekend vogeltje. Schedel, achterhoofd, keel en bovengedeelte van de borst zijn grijs met fijne zwarte streepjes en een breeden

zwarten zoom. De wangen oranje, de teugel en een streep voor de wangen wit, de bovenwortel van het helderroode snaveltje en voorzijde van de wangen zwart gezoomd, de onderzijde is wit, de bovenzijde bruingrijs, de groote slagpennen zwart, de dekveeren van den staart zwart met wit gevlekt, langs de zijden bruinroode veertjes met witte vlekjes. De pootjes zijn oranje.

De Paradijs-weduwe is voor het grootste gedeelte zwart, namelijk de kop, de heele bovenzijde en de staart, de hals en borst zijn warmbruin, naar onderen lichter uitlopend en in wit overgaand, een zwart snaveltje en bruingele pootjes. Nu is hij in zijn winterpakje, hij heeft zijn lange staart verloren, zijn slagpennen hebben grauwe zoomen gekregen, de heele bovenkant is grauw met zwarte vlekken, alleen de buik is wit gebleven. Het wijfje van dezen vogel draagt altijd dit grauwe kleedje.

Hun geliefkoosde voedsel in gevangenschap is gele en witte gierst (wat alle zaadvogels gaarne lusten, ook duiven), ik meng hier vogeltjeszaad en zwart raapzaad

Teekeningen van M. KELTING.

Het Amadientje in den toren.

door, maar dit laatste laten zij allen liggen, zoodat ik hun dit maar niet meer geef. Wat groen is hun ook zeer welkom.

Op zonnige dagen zit de »langstaart« zachtjes te zingen, met af en toe, opeens een schetterende kreet daartusschen door. Voor de kooi kan men van een amadinenpaartje veel genoeg beleven daar zij ook zeer vertrouwelijk met den mensch worden.

Wij, de menschen, maken ons immers van alles in de natuur voor ons nut of genoeg meester, waarom dan ook niet van een toch al ingevoerd amadinen-paartje?

MARIE KELTING.